

Dr. Lakatos Viktor
ÜGYVÉDI IRODA
MMXI

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám: IV/199-5/2018	
Érkezett: 2018 APR 03.	
Példány:	Kezelőiroda:
Melléklet:	db

Az Alkotmánybíróság részére

Hivatkozási szám: IV/199-3/2018.

Budapest
Donáti utca 35-45.
1015

Tisztelt Alkotmánybíróság!

[REDACTED] indítványozó képviselőként az Alkotmánybíróság 2018. február 23. napján kézbesített IV/199-3/2018. számú hiánypótlási felhívására az 1. számú mellékletben csatoltan megküldöm az indítványozó által az Alkotmánybíróság előtti eljárásban történő jogi képviselőre adott, a Polgári Perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvénynek, valamint az Alkotmánybíróság Ügyrendjének megfelelő meghatalmazást.

A felhívásnak megfelelően az indítványt az alábbiakban pontosítom:

1. Törvényi rendelkezés, amely megállapítja az Alkotmánybíróság hatáskörét az indítvány elbírálására:

Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja: *Az Alkotmánybíróság alkotmányjogi panasz alapján felülvizsgálja a bírói döntésnek az Alaptörvénnyel való összhangját.*

2. Törvényi rendelkezése, amely az indítványozó jogosultságát megalapozza:

2011. évi CLI. törvény az Alkotmánybíróságról (a továbbiakban: Abtv.) 27.§: *Az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja alapján alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet alkotmányjogi panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz, ha az ügy érdemében hozott döntés vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntés*

- a) az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti, és*
- b) az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva.*

A 21/2016. (XI.30.) AB határozat [18] bekezdésében kifejtettek szerint a Kúria felülvizsgálati indítvány alapján hozott határozata olyan határozat, amely ellen az Abtv. 27.§ alapján alkotmányjogi panasz terjeszthető elő. Az alapügyben hozott jogerős ítélet is támadható

alkotmányjogi panasszal, ugyanakkor felülvizsgálati indítvány benyújtása esetén ez jelenti azt a végső határozatot, amellyel szemben az indítványozó az Alkotmánybírósághoz fordulhat.

3. A jogsérelem lényege:

Az indítványozó álláspontja szerint a 4. pontban megjelölt bírói döntések alapját képező büntetőügyben a Szegedi Ítélőtábla Bf.I.237/2015/12. számú másodfokú, jogerős határozatot hozó tanácsának tagjaként kizárt bíró vett részt, e kizárási okot pedig a Kúria a felülvizsgálati eljárásban törvényi kötelezettsége ellenére nem vette figyelembe. Ezzel sérült az indítványozó Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében biztosított alapvető joga.

Az akkor előzetes letartóztatásban lévő indítványozó, mint terhelt 2010. áprilisában indítványt terjesztett elő az előzetes letartóztatás megszüntetése iránt, amelyet a Csongrád Megyei Bíróság 2010. április 19. napján kelt 3.Bny. 207/2010/5. számú végzésével elutasított. A terhelt fellebbezést jelentett be, amely elbírálására a Be. 13.§ (1) bekezdése b) pontja alapján a Szegedi Ítélőtábla volt jogosult, amely másodfokú eljárásban a Be. 14.§ (5) bekezdése alapján háromtagú tanácsban járt el.

A másodfokon eljáró Szegedi Ítélőtábla a 2010. május 11. napján kelt Bnf.II.184/2010/2. számú végzéssel az elsőfokú bíróság végzését helybenhagyta. A határozat meghozatalában a tanács elnökeként Gyurisné dr. Komlóssy Éva tanácselnök, a tanács tagjaként dr. Katona Tibor és dr. Mezőlaki Erik bírák vettek részt.

Ezt követően a 2010. május 14. napján kelt Bnf.II.186/2010/2. számú végzésével ugyanezen tanács hagyta helyben a Csongrád Megyei Bíróságnak a terhelt előzetes letartóztatását 2010. július 12. napjáig történő meghosszabbításáról rendelkező elsőbírói határozatát.

A Szegedi Ítélőtábla az ügyet érdemben másodfokon elbíráló bírói tanácsának elnöke ugyancsak Gyurisné dr. Komlóssy Éva volt.

Az indítványozó a jogerős ítélet ellen felülvizsgálati indítványt terjesztett elő, amelyben a Szegedi Ítélőtábla fenti eljárását kifogásolta. A felülvizsgálati indítvány alapján a Kúria Bfv.II.601/2017/6. számú végzésével a jogerős ítéletet hatályában fenntartotta.

A Kúria döntése indokolásának lényege akként foglalható össze, hogy az Alkotmánybíróság felülvizsgálati indítványban hivatkozott 21/2016. (XI.30.) AB határozatának nincs visszamenőleges hatálya, az abban foglaltak kizárólag a folyamatban lévő, valamint a jövőben meginduló eljárásokra vonatkoznak. Ezért a Kúria az indítványozó abszolút eljárási szabálysértésre való hivatkozását nem fogadta el.

Az indítványozó álláspontja szerint a Kúria döntése Alaptörvény-ellenes, mivel a felülvizsgálati indítvánnyal támadott Alaptörvény-ellenes bírói döntést a Büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény (a továbbiakban: Be.) alapján hatályon kívül kellett volna helyeznie, illetve a döntésének indokolásában kifejtettek szintén Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésébe ütköznek.

4. A vizsgálandó bírói döntések

A Szegedi Ítélőtábla Bf.I.237/2015/12. számú ítélete és a Kúria Bfv.II.601/2017/6. végzése.

A másodfokú bíróság ítéletének vizsgálatára az Abtv. 43.§ (4) bekezdése alapján van lehetőség.

5. Az Alaptörvény megsértett rendelkezései:

Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdés, XXVIII. cikk (7) bekezdés.

6. Az indítvány jogi indokolása:

Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése kimondja, *mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.*

A magyar bírói gyakorlat szerint a nyomozási bíró határozatának másodfokú felülbírálata során a másodfokú bíróság nem a nyomozási bíróra vonatkozó szabályok szerint jár el, így a Be. 2017. április 16-ig hatályos 21.§ (3) bekezdés a) pontja nem alkalmazandó. Aki tehát a nyomozási bíró határozatának felülbírálatában részt vett, az úgy további elbírálásából nem volt kizárva.

Az Alkotmánybíróság a 21/2016. (XI. 30.) AB határozatában megállapította: az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdéséből eredő alkotmányos követelmény a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény (a továbbiakban: Be.) 21. § (3) bekezdés a) pontjának alkalmazásakor, hogy a büntetőügy további elintézésében ne vegyen részt olyan bíró, aki az eljárás bármely korábbi szakaszában, így akár a nyomozás során bíróként járt el.

„A 21/2016. (XI. 30.) AB határozat indokolása szerint az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt pártatlanság követelménye megkívánja, hogy a büntetőügy további elintézésében ne vegyen részt olyan bíró, aki az eljárás bármely korábbi szakaszában, így akár a nyomozás során bírói feladatokat látott el, ugyanis azzal szükségszerűen együtt jár a bizonyítékok bizonyos szintű, előzetes értékelése. E körben nincs alapvető különbség a nyomozási bíró, a nyomozás során a törvényszéknek az előzetes letartóztatás egy éven túli hosszabbítása tárgyában eljáró bírójára, vagy a nyomozás során az előzetes letartóztatás elrendelése, illetve meghosszabbítása tárgyában hozott elsőfokú bírósági határozat elleni fellebbezést elbíráló másodfokú bíróság tanácsa tagjainak feladatai között. Ebből fakadóan pedig a Be. 21. § (3) bekezdés a) pontjának - amely szerint a bíróság további eljárásából ki van zárva, aki az ügyben nyomozási bíróként járt el - szűkítő értelmezése sem lehet alkotmányosan megalapozott.

A bíró kizárására vonatkozó, a Be. 21. § (3) bekezdés a) pontjában foglalt rendelkezést érinti az Alkotmánybíróság korábban hozott 34/2013. (XI. 22.) AB határozata is, ebben határozta meg a testület alkotmányos követelményként, hogy a 21. § (3) bekezdés a) pontja alapján a nyomozási bíróra vonatkozó szabályok szerint eljáró törvényszéki egyesbíró is kizártnak minősül az ügy érdemi elbírálása során.”

E hivatkozás a Be. 21.§ (3) bekezdésének a) pontját módosító 2017. évi XXIX. törvény miniszteri indokolásából származik.

A jogalkotó a Be. 2017. április 19. napi hatállyal történt módosításával tehát azon alkotmányos követelménynek kívánt megfelelni, hogy a nyomozási bíró határozatát felülvizsgáló bírói tanács tagjai, mint kizárt bírák, ne vehessenek részt az ügydöntő határozat meghozatalában. Így kívánta a jogalkotó biztosítani a terheltek tisztességes eljáráshoz való jogát, amely a jelen indítvány tárgyát képező eljárásban is sérült.

Az alapügyben Gyurisné dr. Komlóssy Éva bírő az ügy elintézéséből az Alkotmánybíróság 21/2016. (XI.30.) AB határozatában kifejtett indokolással egyező indokok mentén volt kizárt.

A hivatkozott határozat indokolása szerint:

[38] Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése mindenkinek alapvető jogot biztosít ahhoz, hogy az ellene emelt vádról, vagy valamely perben a jogairól és kötelezettségeiről törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül döntsön. A tisztességes bírósági tárgyaláshoz való jog része a pártatlanság követelménye, mely az eljárásban résztvevő személyekkel szembeni előítélet-mentes, elfogulatlan eljárás követelményét jeleníti meg. A pártatlanság követelményének van egy szubjektív, a bíró magatartásában rejlő és egy objektív, a szabályozásban megnyilvánuló követelménye (36/2013. (XII. 5.) AB határozat, Indokolás [48]). A pártatlanság követelménye értelmében el kell kerülni minden olyan helyzetet, amely jogos kétséget kelt a bíró pártatlansága tekintetében (3242/2012. (IX. 28.) AB határozat, indokolás [13]). Az Alkotmánybíróság gyakorlata értelmében a törvény által felállított bíróság függetlensége és pártatlansága egy olyan általános jogelv, amely a legalapvetőbb emberi jogok közé tartozik (lásd például: 34/2013. (XI. 22.) AB határozat, Indokolás [25]). Független és pártatlan bíráskodás hiányában az egyéni jogok érvényesítése szenved csorbát. Mindebből következik, hogy a tisztességes bírósági tárgyalás követelményrendszerének szerves részét alkotó függetlenség és pártatlanság a demokratikus jogállamokban feltétlen érvényesülést kívánó alkotmányos igényként jelentkezik (34/2013. (XI. 22.) AB határozat, Indokolás [28], lásd erről még: 7/2013. (III. 1.) AB határozat, Indokolás [24]).

[39] A pártatlanság követelményének tényleges érvényesülését elsődlegesen az eljárási törvényekben megfogalmazott kizárási szabályok garantálják. Ennek megfelelően a büntetőügyekben a Be. 21-22. §-ai tartalmazzák azokat az okokat, amelyek megállapítása esetén a bíró nem járhat el, vagy a további eljárásban nem vehet részt. E rendelkezések közé tartozik az indítványozó által hivatkozott abszolút (objektív) kizárási ok is, mely szerint a bíróság további eljárásából ki van zárva, aki az ügyben nyomozási bíróként járt el [Be. 21. § (3) bekezdés a) pont]. Az abszolút kizárási ok lényege, hogy azok bármelyikének fennállása kizárja a bírót az eljárásból anélkül, hogy vizsgálnák, ténylegesen elfogult-e a bíró. A relatív kizárási okok esetében viszont vizsgálandó a bíró esetleges elfogultsága.

[40] A 34/2013. (XI. 22.) AB határozat rendelkező részében az Alkotmánybíróság a Be. 21. § (3) bekezdés a) pontja alkalmazását érintően már állapított meg alkotmányos követelményt. Ennek értelmében: az Alkotmánybíróság "határozatának kihirdetését követően indult büntetőeljárásokban az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdéséből fakadó alkotmányos követelmény, hogy a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény 207. § (6) bekezdése szerint eljáró bíró ugyanezen törvény 21. § (3) bekezdés a) pontjának megfelelően a bíróság további eljárásából ki van zárva." Az alkotmányos követelmény szerinti kizárási szabály abban az esetben irányadó, ha az előzetes letartóztatás egy éven túli meghosszabbítására irányuló eljárásban a törvényszék egyesbírája vesz részt.

[41] 3. Az Alkotmánybíróság a konkrét döntésben megállapította, hogy az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében elismert pártatlanság követelménye azt kívánja meg, hogy az előzetes letartóztatás meghosszabbításának kérdésében a hatályos jogszabályok szerinti döntést hozó bíró az érdemi ítélezésben már ne vehessen részt (34/2013. (XI. 22.) AB határozat, Indokolás [42]). A döntésben az Alkotmánybíróság figyelemmel volt a Kúria 1/2013. számú büntető elvi határozatában foglaltakra is. Eszerint a törvényszék egyesbírája az előzetes letartóztatás egy éven túli meghosszabbítása tárgyában nem nyomozási bíróként dönt, nem a nyomozási bíró feladatát látja el, míg a Be. 21. § (3) bekezdés a) pontja szerinti kizárási ok csak a nyomozási bíróra vonatkozik, a nyomozási bíró jogkörében eljáró bíróra nem. A 34/2013. (XI. 22.) AB határozatban az Alkotmánybíróság e jogértelmezést is mérlegelve ugyanakkor - figyelemmel arra is, hogy a bűncselekmény elkövetésével megalapozottan gyanúsítható terhelt személyi

szabadságának a vádemelést megelőző bírói elvonása a büntetőeljárás nyomozási szakaszában alkalmazható legsúlyosabb kényszerintézkedés - arra a végkövetkeztetésre jutott, hogy mivel a bírónak abban a kérdésben is állást kell foglalnia, hogy a terhelt megalapozottan gyanúsítható-e bűncselekmény elkövetésével, így a bizonyítékokról előzetesen állást foglal, továbbá olyan bizonyítékokat is megismerhet, amit később nem használnak fel az eljárásban, így a pártatlanságát kétely övezheti. Különösen igaz ez azokban az eljárásokban, ahol az ártatlanság vélelmének kétséget kizáró megdöntése, illetve a későbbiekben helyrehozhatatlan jogkövetkezmények alkalmazása a kérdés (Indokolás [53]-[54]).

A Kúria Bfv.II.601/2017/6. végzése Alaptörvény-ellenes módon nem alkalmazta a hivatkozott 34/2013. (XI.22.) AB határozat és 21/2016. (XI.30.) AB határozatokban foglalt követelményeket, holott erre az eljárására irányadó szabályok szerint lehetősége, sőt kötelessége volt. A Kúria a határozatának meghozatala idején már kihirdetett, teljesen egyértelmű alkotmányos követelményekkel ellentétesen, az indítványozó terhelt jogainak sérelmére, szűkítő jogértelmezéssel jutott téves jogi álláspontra akkor, amikor úgy találta, hogy nem vett részt kizárt bíró az eljárásban.

Amint azt az eljárást kezdeményező beadványban is rögzítettem, tényként állapítható meg, hogy az alapügyben hozott nem ügydöntő és ügydöntő határozatok meghozatalának idején a Be. nem tartalmazta azt a rendelkezést, hogy kizárt lett volna az ügy elbírálásából az a bíró, aki a nyomozási bíró határozatának felülbírálatában részt vett. Ugyanakkor a Kúria helyesen látta, hogy vizsgálni szükséges azon körülményt, hogy a 21/2016. (XI.30.) AB határozatban foglalt alkotmányos elvek „milyen időbeli hatállyal bírnak”, azaz hogy azok mely ügyekben alkalmazandóak és mely ügyekben nem.

Álláspontom szerint ugyanakkor a Kúria ugyanakkor tévesen, saját igazságszolgáltatási feladatát Alaptörvény-ellenesen korlátozva figyelmen kívül hagyta az Alkotmánybíróságnak a 21/2016. (XI.30.) AB határozat számos megállapítását.

A jogszabályi környezetet vizsgálva megállapítható, hogy a 21/2016. (XI.30.) AB határozat tárgyát képező büntetőeljárás és a jelen alkotmányjogi panasz tárgyát képező büntetőeljárás idején a jogi környezet teljes mértékben azonos volt. Amennyiben tehát egy, az előbbi eljárásban alkalmazott jogszabály Alaptörvény-ellenes, úgy az azonos jogi környezetben lefolytatott büntetőeljárásban alkalmazott azonos törvényhely bizonyosan az Alaptörvénybe kell, hogy ütközzön. Az eldöntendő kérdés az, hogy az indítványozóval szemben folytatott büntetőeljárás megfelelt-e a tisztességes, pártatlan büntetőeljárás alkotmányos követelményének.

Az Alkotmánybíróság alapjogokat értelmező esetjoga nem új jogot alkot, hanem a fennálló jogi környezetet vizsgálja és értékeli a törvényhozó hatalom alkotmányos korlátjaként. Úgy a 8/2013. (III.1.) AB határozat, mint a 34/2013.(XI.30.) AB határozat kimondja, hogy az alkotmányjogi panaszeljárásokban a jogszabályok olyan értelmezését fogadja el, amely az Alaptörvényben biztosított jogok érvényesülésével összhangban áll. „Az Alkotmánybíróság arra a következtetésre jutott, hogy a büntetőeljárás vádelőkészítési szakaszában az előzetes letartóztatás időtartalmának meghosszabbításáról döntő bírónak a büntetőügy érdemi elbírálásából történő kizárása a pártatlanság alkotmányos elvének oltalma alatt álló büntetőeljárási garancia.” Az Alkotmánybíróság ezért határozatában megállapítja, hogy a – jelen ügyben is alkalmazott – „Be. 21.§ (3) bekezdés a) pontjának alkalmazásakor az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdéséből fakadó alkotmányos követelmény a Be. 215.§ (3) bekezdése szerint eljáró törvényszéki bírónak az ítélezkézésből történő kizárása” (21/2016. (XI.30.) AB határozat [44] bekezdése).

A 2015. szeptember 23. napján, a másodfokú ítélet meghozatalakor hatályos Be. 21. § (3) bekezdés a) pontja a 21/2016. (XI.30.) AB határozat tárgyát képező büntetőeljárás idején hatályos jogszabállyal azonos volt.

A fenti jogszabályok változatlanságára tekintettel a Be. 21. § (3) bekezdés a) pontjának 2017. április 19. napi hatállyal történt módosítását megelőzően tehát a Kúria által hivatkozott mindkét alkotmánybíróági döntés meghozatalára mulasztásban megnyilvánuló alaptörvény-ellenesség ideje alatt került sor. Az Alkotmánybíróság azonban egyik esetben sem mondta ki a Be. 21. § (3) bekezdés a) pontjában foglaltak Alaptörvény-ellenességét, erre tekintettel állapította meg a Kúria a 21/2016. (XI.30.) AB határozat visszamenőleges hatályú alkalmazhatóságának hiányát.

Álláspontom szerint a fentiek értelmében a Be. 2017. április 19. napján hatályba lépett módosítását megelőzően is ekként lett volna értelmezendő a Be. 21. § (3) bekezdés a) pontja, hiszen a 2017. évi XXIX. törvény – az indokolása szerint – sem új követelményt rögzít, hanem a korábbi „egyértelműsíti”. Ellenkező esetben a 21/2016. (XI.30.) AB határozat tárgyát képező ügyben sem lehetett volna a Kúria Bfv.I.588/2015/5. számú ítéletét megsemmisíteni, mivel az is szükségképpen az AB határozat meghozatala előtt született, amikor a Kúria jelen ügyben adott indokolásának logikáját követve „még nem volt alkotmányos követelmény” az, hogy a nyomozás során eljáró bírónak ne vehessen részt a büntetőügy további elintézésében.

A Kúria tévesen állapította meg, hogy mivel a 21/2016. (XI.30.) AB határozat nem rendelkezik időbeli hatályáról, így az Abtv. rendelkezései szerint a határozat közzétételét követő napon veszti hatályát az alaptörvény-ellenes jogszabály. Kúria Bfv.II. 601/2017/6. végzés [41-53] bekezdései).

A fentebb már leírtak alapján ezen AB határozat nem a Be. 21. § (3) bekezdés a) pontját helyezte hatályon kívül, hanem egy egyedi ügyben született döntést. Erre tekintettel az Abtv. időbeli hatályra vonatkozó hivatkozott rendelkezései ezen AB határozat vonatkozásában véleményem szerint nem értelmezhetőek.

Nem elfogadható a Kúria azon álláspontja, miszerint alkotmányos követelmények alkalmazását eljárások folyamatban lététől függővé lehet tenni: jelen ügyben a Kúria döntésének meghozatalakor teljesen világos volt a büntetőeljárás jogi és alkotmányjogi helyzet. Ezen időszakban már túl is voltunk azon, hogy komplett törvényszékek, ítélőtáblák „váltak kizárttá” és „egymás ügyeit bírálták el másodfokon” az Alkotmánybíróság által megfogalmazott követelmények miatt, a bíróságokon már a 2017. évi XXIX. törvény hatályba lépése előtt teljesen általános gyakorlat lett, hogy erre „az Alkotmánybíróság által megfogalmazott kizárási ok” elkerülésére hivatalból ügyeljenek. A hivatkozott Be-módosítás – mint már kifejtettem – nem új helyzetet teremtett, hanem a jövőre nézve a jogbiztonság követelményének érvényre juttatása érdekében – az indokolás szóhasználatával is – csupán „egyértelműsítette” az eljárási kódex szövegét.

A Kúria gondolatmenetét követve, ha a 2017. évi XXIX. törvény nem születik meg, a mai napig nem kényszeríthető ki az Alkotmánybíróság gyakorlata a büntetőeljárásban, tehát, ha a bíróság „önkéntes jogkövetéssel” nem teljesíti az alkotmányos követelményeket, azok sem a rendes, sem a rendkívüli jogorvoslati eljárásban nem kérhetőek számon.

Mint az indítványban utaltam rá, a felsőbíróági gyakorlatban – elvi határozati szinten is – sokáig tartotta magát az az álláspont, hogy a törvényszék egyesbírája az előzetes letartóztatás egy éven túli meghosszabbítása tárgyában nem nyomozási bíróként dönt, nem a nyomozási bíró

feladatát látja el, így ez okból az ügy érdemi elbírálásából nincs kizárva (2013.02.B1. Elvi Határozat). Ez a megszorító értelmezés – miként azt a hivatkozott AB döntések is tartalmazzák – alaptörvény-ellenes szűkítést jelentett mindössze a bíró státuszának elnevezése alapján, sőtve ezzel a fair, pártatlan eljárás követelményét.

Ezt a téves és Alaptörvénybe ütköző bírói gyakorlatot követte a Kúria is a jelen ügyben támadott felülvizsgálati határozatában is.

A fentiekén túlmenően Kúria felülvizsgálati határozata sérti az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdését is, mivel Alaptörvényben meghatározott feladatát nem látta el akkor, amikor az Alaptörvényt és esetjogát a terhelt terhére, korábban meghatározott alkotmányos követelmények megsértésével értelmezte. Ezáltal az indítványozó hatékony jogorvoslathoz való joga sérült.

7. Kérelem az Alkotmánybíróság döntésére vonatkozóan

Indítványozom, hogy a Tisztelt Alkotmánybíróság állapítsa meg, hogy a Kúria Bfv.II.601/2017/6. számú végzése és a Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Bf.I.237/2015/12. számú ítélete alaptörvény-ellenesek, ezért azokat semmisítse meg.

Kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy a fentiek alapján – immár hiánytalan, az Abtv. 27.§ és 52.§ (1) és (4) bekezdéseinek maradéktalanul megfelelő indítvány birtokában – az érdemi eljárást szíveskedjen lefolytatni és határozatot hozni az indítvány tárgyában.

Budapest, 2018. március 23.

Tisztelettel:

Dr. Lakatos Viktor
ügyvéd,

 indítványozó jogi képviselője

